

Sygn. akt IV K 792/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Lorenc

Protokolant: Agata Lipniewska

przy udziale Prokuratora Grażyny Sapielhy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 09 maja 2017 r., 31 sierpnia 2017 r., 07 listopada 2017 r., 06 lutego 2018 r. sprawy

Ł. S. (1)

ur. (...) w I.

s. T. i M. z d. Z.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 02 czerwca 2015 roku w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., przy czym Ł. S. (1) działał będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18.05.2007 roku sygn. akt (...) na karę pozbawienia wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 08 sierpnia 2009 roku do dnia 08 lutego 2012 roku, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki C. (...) o wartości 800 zł, czym działali na szkodę J. W. (1),

to jest o czyn z art. 278§1kk w zw. art. 64§1kk

2. W dniu 28 maja 2015 roku w S. przy ul. (...) będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18.05.2007 r sygn. akt (...) na karę pozbawienia wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 08 sierpnia 2009 roku do dnia 08 lutego 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży roweru marki R. (...) o wartości 890 zł, czym działał na szkodę K. G.,

to jest o czyn z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk

3. W dniu 28 maja 2015 roku w S. u zbiegu ul. (...) a W. P. będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18.05.2007 roku sygn. akt (...) na karę pozbawienia wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 08 sierpnia 2009 roku do dnia 08 lutego 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży roweru marki M. o wartości 600 zł czym działał na szkodę J. Z.,

to jest o czyn z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk

4. W dniu 27 maja 2015 roku w S. przy ul. (...) będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18.05.2007 r sygn. akt (...) na karę pozbawienia

wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 08 sierpnia 2009 roku do dnia 08 lutego 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży roweru marki G. (...) nr ramy (...) o wartości 500 zł, czym działał na szkodę A. Z.,

to jest o czyn z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk

5. W dniu 02 czerwca 2015 roku w S. przy ul. (...) przy (...) będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18.05.2007 r sygn. akt (...) na karę pozbawienia wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 08 sierpnia 2009 roku do dnia 08 lutego 2012 roku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki G. model R. 3 nr ramy (...) o wartości 1700 zł, czym działał na szkodę K. P.,

to jest o czyn z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk

6. w dniu 27 maja 2015 roku w S. na parkingu postojowym dla rowerów mieszczącym się na terenie parkingu galerii (...) przy al. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą usiłował dokonać kradzieży roweru marki R. o wartości 2000 zł, lecz zamierzonego czynu nie osiągnął, gdyż został spłoszony przez pracownika ochrony, czym działał na szkodę nieustalonej osoby,

to jest o czyn z art. 13§1kk w zw. z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk

orzeka

I uznaje oskarżonego Ł. S. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w zarzutach od 1 do 3 oraz 5 i 6 i przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II przyjmując, iż czyn opisany w zarzucie 4 kwalifikowany jest z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 2 § 1 kw według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 r. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpow postępowanie wobec oskarżonego Ł. S. (1) o ten czyn umarza;

III na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w 4/5 części w tym wymierza mu opłatę od kary w wysokości 300 (trzystu) złotych.

IV zasądza od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz adwokata M. S. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 1.033,20 złotych (jednego tysiąca trzydziestu trzech złotych i dwudziestu groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu , na które to koszty składa się opłata za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług.

Sygn. akt IV K 792/15

UZASADNIENIE

W dniu 27 maja 2015r. A. Z. udała się rowerem marki G. (...), nr ramy (...) o wartości 500 zł na ul. (...) w S., gdzie mieści się Wydział Biologii (...). A. Z. pozostawiła rower przypięty linką zabezpieczającą do stojaka, a sama około godziny 7.40. udała się na zajęcia na uczelni. Rowerem tym zainteresował się Ł. S. (1), który wraz ze swoim znajomym R. S. postanowili zabrać go. Ł. S. (1) udało się odpiąć linkę zabezpieczającą po czym zabrał ww. rower i oddalił się z miejsca zdarzenia. O braku roweru A. Z. zorientowała się po skończonych zajęciach, tj. około godz. 11.40.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. S. (1), k. 169 zb. A, k. 110, 123,

- zeznania A. Z., k. 129 zb. c, 125 – 126,
- protokół oględzin monitoringu, k. 142-148 zb.A,

- wyrok w sprawie (...)dot. R. S..

Jeszcze tego samego dnia na parkingu postojowym dla rowerów, mieszczącym się na terenie parkingu galerii (...) przy Al. (...) w S. Ł. S. (1) przeciął linkę zabezpieczającą do cudzego roweru marki R. o wartości 2.000 zł i zaczął się z nim oddalać. Również tym razem był w towarzystwie (...). Fakt ten został zauważony przez pracownika ochrony galerii handlowej – (...), który zaczął gonić Ł. S. (1). Po dogonieniu go P. R. udało się odebrać mu rower, a Ł. S. (2) wraz z towarzyszącym mu mężczyzną oddalili się z galerii handlowej. Rower został następnie przez P. R. zabezpieczony i przekazany właścicielowi o nieustalonych personaliach, który oświadczył P. R., iż rower ten miał wartość 2.000 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. S. (1), k. 169 o 281 zb. A, k. 110, 123
- zeznania P. R., ki. 234 zb. A, 151.

- wyrok w sprawie (...)dot. R. S..

Natomiast w dniu 28 maja 2015r. około godz. 14.00. J. Z. spotkała się ze swoim mężem w kawiarni, mieszczącej się w S. u zbiegu ulic (...) w S.. Ten ostatni przyjechał tam rowerem marki M. o wartości 600 zł, stanowiącym współwłasność wyżej wymienionych. Pozostawił go w stojaku na rowery przed kawiarnią, nie przypinając go. Ł. S. (1) wraz ze swoim znajomym R. S. wykorzystali ten fakt i podczas nieuwagi właścicieli roweru, wyjęli go ze stojaka i Ł. S. (1) odjechał nim.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. S. (1), k. 169 zb. A, k. 110, 123,
- zeznania J. Z., k. 69 – 70 zb. C, 123 -124,

- wyrok w sprawie (...)dot. R. S..

Jeszcze tego samego dnia Ł. S. (1) również w towarzystwie (...) udał się na teren Szkoły Podstawowej nr (...), mieszczącej się przy ul. (...) w S., gdzie do stojaka przy wejściu do szkoły stał przypięty rower marki R. (...) o wartości 890 zł, pozostawiony przez jednego z uczniów - J. G. i stanowiący własność jego matki K. G.. Wyżej wymienieni po przecięciu linki zabezpieczającej nożycami, które miał ze sobą R. S., zabrali rower i oddalili się z nim. Małoletni J. G. zauważył brak roweru po skończonych zajęciach o godzinie 15.30.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. S. (1), k. 169 zb. A, k. 110, 123,
- zeznania K. G., k. 3 zb. C, 124 -125,
- protokół zatrzymania rzeczy i oględzin, k.202-204, 207-208 zb. A,
- protokół oględzin monitoringu, k. 225-229 zb. A,

- wyrok w sprawie (...)dot. R. S..

W dniu 2 czerwca 2015r. Ł. S. (1) oraz D. S. udali się wspólnie na teren szkoły przy ul. (...) w S., gdzie przed wejściem głównym do szkoły stał pozostawiony przez jednego z uczniów – J. W. (2) rower marki C. (...) o wartości 800 zł,

przypięty za pomocą linki zabezpieczającej. Mężczyźni postanowili zabrać ten rower, co po uprzednim przecięciu linki zabezpieczającej udało im się zrobić i wraz z rowerem oddalili się z miejsca zdarzenia.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. S. (1), k. 169 zb. A, k. 110, 123,
- wyjaśnienia D. S., k. 34 zb. A, 67,
- zeznania J. W. (1), k. 105 zb. C, 124.

W tym samym dniu Ł. S. (1) udał się również na ul. (...) w S., gdzie na terenie (...) do stojaka na rowery stał przypięty linką zabezpieczającą rower marki G. model R. 3 nr ramy (...) o wartości 1700 zł, pozostawiony przez jednego z uczniów – J. P. i stanowiący własność K. P.. Ł. S. (1) przeciął linkę i jak poprzednio odjechał cudzym rowerem. O braku roweru małoletni J. P. zorientował się po skończonych zajęciach, tj. około godz. 14.35.

Dowód:

- wyjaśnienia Ł. S. (1), k. 169 zb. A, k. 110, 123
- zeznania K. P., k. 77 zb. C, 151 – 152,
- zeznania J. P., k. 83 zb. C., (k. 152),
- protokół oględzin monitoringu, k. 230 zb. A,
- protokół oględzin rzeczy, k. 257-258 zb. A,
- protokół zatrzymania rzeczy, k. 257-258 zb. A

Opisane wyżej sytuacje w przeważającej części były przez właścicieli rowerów zgłaszane na policję. W związku z tym, że miejsca, z których Ł. S. (1) zabierał wyżej wymienione rowery obejmował zasięg kamer monitoringu, ułatwiło to funkcjonariuszom policji powiązanie przedmiotowych zdarzeń z osobami Ł. S. (1) i D. S. oraz R. S..

Ponadto wskutek działań podjętych przez policję właściciele utraconych rowerów odzyskali swoją własność, za wyjątkiem J. Z. i A. Z.. Ta ostatnia od R. S., towarzyszącego Ł. S. (1) otrzymała pieniądze w kwocie, stanowiącej równowartość roweru.

Dowód:

- zeznania A. Z., k. 125,
- protokół zatrzymania osoby, k. 1, 38 zb. A,
- protokół zatrzymania rzeczy, k. 92 – 94, 202 -203, zb. A
- protokół oględzin rzeczy, k. 114, 142 – 148, 207 – 208, 225 – 229, 230, 257 zb. A,

Ł. S. (1) ma obecnie skończone 31 lat. Jest kawalerem i ojcem jednego małoletniego dziecka, które znajduje się na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Ostatnio utrzymywał się z prac dorywczych na budowie, osiągając dochód w wysokości około 2.000 zł miesięcznie. Nie posiada majątku większej wartości. Uprzednio był wielokrotnie karany sędownie za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18 maja 2007r., sygn. akt (...) na karę pozbawienia wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 8 sierpnia 2009 r. do dnia 8 lutego 2012r. Był leczony odwykowo w zakresie uzależnienia od narkotyków.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 168 zb. A, 44, 122,
- dane osobopoznawcze, k. 170,
- odpis wyroku, k. 263 zb. A,
- karta karna, k. 30 – 31,

W trakcie trwania postępowania przygotowawczego Ł. S. (1) został poddany jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej następnie pisemnej opinii sądowo – psychiatrycznej nie rozpoznali u niego choroby psychicznej w sensie psychozy, ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali u niego natomiast osobowość nieprawidłową oraz uzależnienie od amfetaminy. W czasie zarzuconych mu czynów według biegłych nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej, ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem, a zatem warunki art. 31 § 1 i § 2 kk nie zachodziły. W świetle opinii jego poczytalność w trakcie czynności do sprawy nie budzi wątpliwości.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 62 - 64

Oskarżony Ł. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów w całej rozciągłości, oświadczając jedynie, że nie pamięta już okoliczności ich popełnienia.

Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom, a mianowicie odnośnie tego, że jest on sprawcą wszystkich zarzuconych mu czynów, albowiem korespondują one z pozostałym, pozytywnie zweryfikowanym materiałem dowodowym w sprawie w postaci wyjaśnień D. S., zeznań świadków, oględzinami nagrań z monitoringu i protokołami oględzin skradzionych rowerów, w aspekcie którego kwestia jego sprawstwa była oczywista i nie budziła żadnych wątpliwości.

Sąd uznał za całkowicie wiarygodną relację współoskarżonego D. S., odnośnie swojego współdziałania z Ł. S. (1), które doprowadziło do zaboru przez nich roweru, należącego do J. W. (1), do czego, podobnie jak Ł. S. (1), przyznał się. Jego wyjaśnienia były bowiem logiczne i wewnętrznie spójne.

Logiczne, wewnętrznie spójne oraz tworzące logiczną całość z wyjaśnieniami Ł. S. (1) i odnośnie czynu 1. – wyjaśnieniami D. S., a co za tym idzie - wiarygodne były także zeznania przesłuchanych w sprawie pokrzywdzonych i użytkowników skradzionych rowerów: J. W. (1), K. G., J. Z., A. Z., K. P. oraz J. P., które oprócz potwierdzenia okoliczności zaboru należących do nich, czy też użytkowanych rowerów, posłużyły także dla ustalenia ich opisu i wartości.

Podobne wnioski należy odnieść do zeznań P. R., będącego naocznym świadkiem opisanej w zarzucie 6. próby dokonania zaboru roweru marki R., którą udało mu się osobiście udaremnić. Co istotne, świadek ten na podstawie informacji przekazanych mu przez właściciela przedmiotowego roweru, wskazał jego wartość i potwierdził fakt, że Ł. S. (1) również tym razem współdziałał z inną osobą.

Należy wskazać, że wymienieni w dwóch powyższych akapitach świadkowie opowiedzieli jedynie o zaobserwowanych przez siebie okolicznościach i nie ma żadnych podstaw dla przyjęcia, aby zeznawali w sposób nieprawdziwy tym bardziej, iż oskarżony jest dla nich osobą zupełnie obcą i nie mieli w związku z tym żadnego powodu, aby zeznawać nieprawdę na jego niekorzyść.

Pozostały materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie, a występujący w formie dokumentarnej należało uznać za wiarygodny, ponieważ nie budził żadnych zastrzeżeń Sądu natury faktycznej, bądź prawnej. W szczególności należy do niego zaliczyć dokumenty, dotyczące samego oskarżonego, tj. m. in. jego dotychczasowej karalności, protokoły

ogłędzin zabezpieczonych w sprawie nagrań z monitoringu, które potwierdziły fakt działania oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (za wyjątkiem czynu 5.), protokoły oględzin odzyskanych rowerów oraz opinię sądowo - psychiatryczną, której wywody Sąd już wcześniej uczynił częścią swoich rozważań. Została ona sporządzona przez biegłych posiadających wymagane kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, jej sporządzenie było poprzedzone przeprowadzeniem odpowiednich badań, zaś wnioski w niej zawarte okazały się jasne i logiczne .

Na podstawie całości okoliczności sprawy i materiału dowodowego, Sąd uznał sprawstwo i winę oskarżonego.

Przy braku okoliczności wyłączających winę sprawcy i bezprawność jego czynów, sąd uznał więc, że Ł. S. (1) w dniu 02 czerwca 2015 roku w S. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki C. (...) o wartości 800 zł, czym działali na szkodę J. W. (1), wypełniając tym samym znamiona czynu z art. 278 § 1 kk.

Oprócz tego, jeżeli w dniu 28 maja 2015 roku w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży roweru marki R. (...) o wartości 890 zł, czym działał na szkodę K. G., to niewątpliwie także tym razem dopuścił się popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk.

Nie ulega też wątpliwości, iż w dniu 28 maja 2015 roku w S. u zbiegu ul. (...) a W. P. będąc uprzednio skazanym za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18.05.2007 roku sygn. akt (...) na karę pozbawienia wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 08 sierpnia 2009 roku do dnia 08 lutego 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży roweru marki M. o wartości 600 zł czym działał na szkodę J. Z., które to zachowanie należy zakwalifikować jako kolejny czyn z art. 278 § 1 kk.

Natomiast, jeżeli w dniu 27 maja 2015 roku w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży roweru marki G. (...) nr ramy (...) o wartości 500 zł, czym działał na szkodę A. Z., wyczerpał tym samym znamiona czynu z art. 119 § 1 kw.

Z kolei jego zachowanie, polegające na tym, że w dniu 02 czerwca 2015 roku w S. przy ul. (...) przy (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki G. model R. 3 nr ramy (...) o wartości 1700 zł, czym działał na szkodę K. P., znowu dopuścił się popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk.

Ponadto, jeżeli w dniu 27 maja 2015 roku w S. na parkingu postojowym dla rowerów mieszczącym się na terenie parkingu galerii (...) przy al. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą usiłował dokonać kradzieży roweru marki R. o wartości 2000 zł, lecz zamierzonego czynu nie osiągnął, gdyż został spłoszony przez pracownika ochrony, czym działał na szkodę nieustalonej osoby, jego zachowanie musiało wyczerpywać znamiona czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk.

Sąd w tym miejscu wskazuje, że należało zmienić zaproponowaną przez Prokuratora kwalifikację prawną czynu, opisanego w zarzucie 4., albowiem zważywszy na wartość mienia, stanowiącego przedmiot tego czynu, która nie przekraczała 1/4 aktualnego minimalnego wynagrodzenia, należało go zakwalifikować jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw, a nie jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk. Sąd orzekając w tym przedmiocie, kierował się wskazaniem przepisu art. 2 § 1 kw, stanowiącego, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia wykroczenia, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Bez wątplenia przepisy obowiązujące w tym zakresie do dnia 31 maja 2017 r. były względniejsze dla oskarżonego, gdyż do tej daty okres przedawnienia karalności czynu kwalifikowanego z art. 119 § 1 kw następował zgodnie z art. 45 § 1 kw po upływie roku od czasu jego popełnienia, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustawała z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Od 01 czerwca 2017 r. okres przedawnienia został wydłużony i liczony jest inaczej, a mianowicie gdy wszczęto postępowanie przed upływem roku od jego popełnienia to karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Jako, że według uprzednio obowiązujących przepisów okres przedawnienia karalności wykroczenia opisanego w zarzucie 4 już nastąpił przed dniem wejścia w życie nowych

przepisów, a mianowicie w dniu 27 maja 2017 r. w tym zakresie należało postępowanie umorzyć o tenże czyn wobec oskarżonego zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 kpow, co też uczyniono w punkcie II wyroku.

Kwalifikacja prawna pozostałych czynów nie budziła żadnych wątpliwości. Oskarżony bowiem za każdym razem, działając w opisany wyżej sposób dokonywał zaboru cudzego mienia, którego wartość przekraczała 500 zł, a zatem uznanie tych czynów jako kradzieże z art. 278 § 1 kk jest oczywiste. Działanie oskarżonego odnośnie czynu 6. ograniczyło się przy tym do stadium usiłowania, o jakim mowa w art. 13 § 1 kk.

Jednocześnie należy wskazać, iż oskarżony dopuścił się ich w ramach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk, gdyż jak wspomniano wcześniej był uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w I. z dnia 18 maja 2007r., sygn. akt (...) na karę pozbawienia wolności 2 lat 6 miesięcy, którą odbywał w okresie od dnia 8 sierpnia 2009r. do dnia 8 lutego 2012r. Wspomniany wyrok łączny obejmował bowiem między innymi wyrok w sprawie (...), którym skazano Ł. S. (1) za popełnienie czynów z art. 279 § 1 kk, będących umyślnymi i podobnymi przestępstwami do tych, jakie popełnił w niniejszej sprawie.

Sposób działania Ł. S. (1), opisanego w zarzutach 1. – 3. i 5. – 6. był przy tym bardzo podobny, skoro za każdym razem dokonywał on zaboru rowerów, wykorzystując fakt pozostawienia ich przez właścicieli w przeznaczonych do tego stojakach. Oprócz tego wskazać należy, że zachowań takich dopuścił się na przestrzeni zaledwie kilku dni, a zatem w krótkich odstępach i co do żadnego z nich nie zapadł uprzednio żaden wyrok. Nie ulega zatem wątpliwości, że czyny objęte tymi zarzutami tworzą jeden ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk.

W odniesieniu do popełnienia ww. czynów wspólnie z innymi osobami, w tym z D. S., trzeba wskazać, że o działaniu wspólnym można mówić wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu. Do porozumienia między sprawcami może też dojść w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować się ze sobą. Muszą natomiast mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, a więc przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. Współdziałanie oskarżonego z innymi osobami odnośnie czynów 1. – 3. oraz 6., zważywszy na treść wyjaśnień D. S., zeznań P. R. i protokołów oględzin nagrań z monitoringu, jak również treść wyjaśnień samego Ł. S. (1), który przyznał się do współdziałania także poza D. S. również z R. S. w trakcie realizacji czynów od 2 do 3 i 6 (oraz także 4, które stanowi w tym wypadku wykroczenie), jawi się zatem jako okoliczność oczywista. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie współdziałania z R. S. zostały potwierdzone także prawomocnym wyrokiem tut. Sądu odnośnie tej osoby, o którym Sąd powziął informację już na etapie sporządzania uzasadnienia (sprawa (...)).

Jak już wspomniano, Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby niemożliwością przypisania oskarżonemu winy do tak opisanych czynów czynu, będącej niezbędnym elementem odpowiedzialności karnej. Oskarżony miał niczym nie ograniczoną możliwość podjęcia właściwej decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem, tym bardziej, że jako osoba wielokrotnie kara za przestępstwa, w tym też przeciwko mieniu zdawał sobie w pełni sprawę z konsekwencji, jakimi grozi dokonanie przestępstw kradzieży. Nie zaszła również żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynów, zaś społeczna szkodliwość jego zachowania jest znaczna, zważywszy na zamiar bezpośredni w jego działaniu, godzącym w jedno z podstawowych dóbr, chronionych prawem, jakim jest mienie, rozmiar wyrządzonej szkody, która w szczególności odnośnie czynu 5. była wysoka oraz fakt, że jego przestępne zachowania były zaplanowane, skoro w przypadku części czynów zaboru przedmiotowych rowerów dokonywał, czy też próbował dokonać po uprzednim przecięciu linek zabezpieczających. Musiał zatem wraz z osobami współdziałającymi do tego przygotowywać się w odpowiedni sposób, zaopatrując się w narzędzie temu służące i szukając miejsc, w których mógł tego dokonać niezauważony przez inne osoby.

Przy wymiarze kary za tak opisane i zakwalifikowane przestępstwa Sąd wziął pod uwagę nie tylko stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, ale i jego motywację oraz sposób zachowania zarówno w czasie jego dokonywania, jak i po jego popełnieniu. Sąd uwzględnił również stopień zawinienia oskarżonego.

Zdaniem Sądu okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego odnośnie czynów opisanych w zarzutach od 1 do 3 i od 5 do 6 był niewątpliwie rozmiar szkody, wyrządzonej jego przestępnym działaniem, szczególnie co do czynu 5. Na jego niekorzyść działał także fakt karalności przed dokonaniem przedmiotowych czynów i to za przestępstwa podobne, za które odbywał karę pozbawienia wolności. Świadczy to o tym, że jest on osobą nad wyraz zdemoralizowaną, za nic mającą obowiązujący porządek prawny. Na jego niekorzyść przemawia też znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów.

Z kolei na korzyść oskarżonego przy miarkowaniu kary miało znaczenie to, że przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów i przedstawił szczegółowo ich przebieg, co pozwoliło pociągnąć do odpowiedzialności również pozostałe osoby współdziałające z nim, to jest D. D. i R. S.. Sąd miał także na względzie to, że czyn 6 pozostał tylko w fazie usiłowania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd stwierdził, iż kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności za ciąg tych przestępstw opisanych w zarzutach od 1 do 3 i od 5 do 6 będzie karą adekwatną do ich wagi, stopnia zawinienia Ł. S. (1) i społecznej szkodliwości jego działań. W ocenie Sądu kara taka spełni wszelkie cele przed nią stawiane, to jest przede wszystkim w zakresie prewencji indywidualnej. Mianowicie kara ta winna być nauką dla oskarżonego, uświadamiając mu naganność jego postępowania i nieopłacalność popełniania przestępstw. Kara ta będzie działać także w zakresie prewencji ogólnej odstraszać inne osoby od popełniania przestępstw, szczególnie tak uciążliwych jak te przypisane oskarżonemu. Spełni ona także zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości, co istotne jest zwłaszcza w przypadku pokrzywdzonych. Należy w tym miejscu wskazać, że orzeczona wobec Ł. S. (1) kara pozbawienia wolności nie jest nadto surowa, gdyż Sąd mógł wymierzyć mu nawet karę 7 lat i 6 miesięcy mając na uwadze treść art. 64 § 1 kk oraz art. 278 § 1 kk, a więc uwzględniając fakt, że działał on w ramach powrotu do przestępstwa.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk, obciążając nimi Ł. S. (1), co uwzględnia fakt, że jest on osobą młodą i zdolną do pracy, a zatem będzie w stanie osiągnąć stosowne dochody, aby uregulować te należności. Nadto Sąd miał na uwadze to, iż niniejsze postępowanie w pierwotnej fazie dotyczyło także innej osoby, stąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania tylko w 4/5 ich części i to w zakresie skazania za przestępstwa, bo co do czynu opisanego w zarzucie 4 stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw postępowanie zostało umorzone.

Ponadto na podstawie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.), a także - z uwagi na czas wszczęcia postępowania karnego - na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. wynagrodzenie z tytułu udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym (obrońca został bowiem ustanowiony po wniesieniu aktu oskarżenia – k. 44) pomocy prawnej w wysokości 1.033,20 złotych, na które składa się opłata za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług z uwzględnieniem liczby terminów rozprawy, na których stawiał się tenże obrońca.